

29. neděle v mezidobí A

*Já jsem Hospodin, jiný není,
není Bůh mimo mne. (Iz 45,5)*

První čtení

Izaiáš 45,1.4-6

Tak praví Hospodin o svém pomazaném Kýrovi: "Vzal jsem ho za pravou ruku, abych mu podmanil národy, abych odpásal bedra králů, abych před ním otevřel vrata, aby žádná brána nezůstala uzavřena. Pro svého služebníka Jakuba, pro Izraele, svého vyvoleného, zavolal jsem tě jménem, poctil jsem tě, i když jsi mě neznal. Já jsem Hospodin, jiný není, není Bůh mimo mne. Přepásal jsem tě, i když jsi mě neznal, aby se poznalo od východu slunce i od západu, že mimo mne jiný není. Já jsem Hospodin, a nikdo jiný."

Druhé čtení

1. Soluňanům 1,1-5b

Pavel, Silván a Timotej soluňské církevní obci, která je ve spojení s Bohem Otcem a s Pánem Ježíšem Kristem. Milost vám a pokoj! Stále děkujeme Bohu za vás za všechny, když si vás připomínáme ve svých modlitbách. Před naším Bohem a Otcem vzpomínáme bez přestání, jak je vaše víra účinná, láska obětavá a naděje v našeho Pána Ježíše vytrvalá. Víme o vašem vyvolení, bratři Bohem milovaní. Když jsme vám přinesli evangelium, nebyla to jen pouhá slova, naopak: bylo to provázeno (projevy) moci, (činností) Ducha svatého a hlubokým přesvědčením.

Evangelium

Matouš 22,15-21

Farizeové odešli od Ježíše a uradili se, jak by ho chytili za slovo. Poslali k němu své učedníky zároveň s herodovci, aby mu řekli: "Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a že učíš cestě k Bohu podle pravdy. Nedbáš lidských ohledů, nehledíš totiž na to, čím kdo je."

Pověz nám tedy: Co myslíš, je dovoleno platit daň císaři, nebo ne?" Ježíš prohlédl jejich zlý úmysl a odpověděl: "Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz, kterým se platí daň!" Podali mu denár. Zeptal se jich: "Čí je to obraz a nápis?" Odpověděli: "Císařův." Tu jim řekl: "Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu."

K zamyšlení

"Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu." Od r. 6 po Kristu byla v Izraeli vybírána daň z hlavy. Měl císař právo vyžadovat tuto daň na vyvoleném národě? Tato otázka je háklivou záležitostí jak v náboženském, tak v politickém životě. Děje se to v zemi, kde silný židovský nacionalismus akceptuje podřízenost cizí moci jen se skřípěním zubů. Pokud Ježíš odpoví jakkoliv, ocitne se v nebezpečí, že se přihlásí buď ke straně radikálních nacionalistů, kteří odmítají platit císaři daň nebo, pokud schválí placení daně, ztratí svou náboženskou autoritu jako rabín.

"Pokrytci", odpovídá Ježíš a vychází z této záležitosti jasným požadavkem: "Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu." Ti, kteří mají kapsy plné peněz, již tak přijali nadvládu císaře. Přesto císař a Bůh nemohou být nikdy rovnocennými rivaly. Jejich úrovně jsou zcela odlišné. I když člověk přizná císařovi daň, Bůh zůstane vždy tím, komu bude patřit úplná poslušnost. Každá světská moc pomine, ale Boží království je stálé a věčné. Proto jen Bůh zůstane rozhodující instancí, ke které má směřovat všechno Boží jednání. Protože Boží "vláda" nežádá materiální potřeby lidí, ale nárokuje si samotné lidi.

"Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu!" To, že Ježíš nedopovídá na otázku jasným Ano nebo Ne poukazuje na to, že tu jde o daleko podstatnější než jen o otázku daní. Jde o to, že Bůh se má poslouchat více než lidé. Jak je to možné vykonávat v konkrétních situacích, na to Bible nedává žádné hotové recepty. Ježíš nám také neodebírá možnost rozhodovat se o tom, co je správné a co je špatné. Když nám tedy jde o to pochopit co je "dovolené", můžeme tuto otázku zodpovědět jen na základě naší víry, našeho poznání, našeho svědomí. Neexistuje jen jedno správné "Ano" nebo "Ne". Která odpověď v kterém konkrétním případě je ta správná, to v nás bude postupně dozrávat a růst. Ten, kdo Bohu dává, co Bohu patří, totiž své srdce, svou pozornost, svůj vnitřní a vnější sluch, tomu se také dostane odpověď na mnohé těžké a háklivé otázky.

"Dávejte Bohu co je Boží!" – spontánně zde zaznívá otázka: co patří Bohu? Když nese daň obraz císaře, co nese obraz Boží? Odpověď může znít jen: Boží obraz je vrytý do celého světa, jelikož je stvořitel a vše je jím stvořené. Když nese vše Boží obraz, tak vše patří Bohu, tedy především každý z nás. Peníze dnes nesou tento obraz, zítra nesou obraz jiný. Ale Boží obraz stvoření zůstává pořád stejný. Proto je možné spoléhat se jen na něj, proto můžeme být jen jemu něco "dlužní".